

Z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94⁽²⁾ oraz orzecznictwa w przedmiocie jego zastosowania wynika wymóg dokonania oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w sposób globalny, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku. Druga Izba Odwoławcza OHIM doszła do wniosku, że charakter, przeznaczenie i użycie towarów były odmienne, odpowiednio wspierając swą argumentację (pkt 102 spornej decyzji). Kosmetyki i wyroby jubilerskie mogą mieć związek z obszernym i jednocześnie bardzo różnorodnym sektorem mody, ale to nie oznacza, że pozostają one w związku z produktami należącymi do klas 18, 24 i 25 czy też, że należy je uznać za podobne do tych produktów.

Rozciągnięcie skutków art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009⁽³⁾ na inne towary należące do klasy 9 (okulary), 14 (wyroby jubilerskie, biżuteria i zegarki) i na papier toaletowy (klasa 16) nie jest dostatecznie uzasadnione i oparte zostało na domniemaniach nieopartych przez skarżącą w sprawie T-357/09⁽⁴⁾ żadnymi dowodami. Ma to w tym względzie znaczenie tym bardziej, że, jak nawet wskazane zostało w pkt 70 i 71 zaskarżonego wyroku, nie można przyjąć nieopartych niczym hipotez czy też zastosowania per se w odniesieniu do znaków cieszących się powszechną renomą, ponieważ należy powołać się na prawdopodobieństwo przyszłego wprowadzenia w błąd oraz udowodnić je, czego skarżąca nie uczyniła.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 27 września 2012 r. El Corte Inglés przeciwko OHIM–Pucci International (PUCCI), dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 27 września 2012 r. w sprawie Pucci International/OHIM–El Corte Inglés (Emidio Tucci), T-357/09, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-257/10 Włochy przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 grudnia 2012 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Gentili, avvocati dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku z dnia 27 września 2012 r., notyfikowanego w dniu 3 października 2012 r., wydanego przez Sąd w sprawie T-257/10 Republika Włoska przeciwko Komisji, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie

art. 264 TFUE, nieważności decyzji Komisji 2010 C(2010) 1711 wersja ostateczna z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 4/2003 (ex NN 102/2002), notyfikowanej pismem z dnia 25 marca 2010 r., nr SG Greffe (2010) D/4224, i w konsekwencji stwierdzenie nieważności tej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Republika Włoska podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze, podnosi ona naruszenie art. 108 ust. 2 i 3 TFUE oraz art. 4, 6, 7, 10, 13 i 20 rozporządzenia (WE) nr 659/99⁽¹⁾. Zdaniem tego państwa członkowskiego Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że w niniejszym przypadku Komisja mogła wydać nową decyzję bez otwarcia nowego postępowania dochodzeniowego opartego na kontradiktoryjności przy udziale Republiki Włoskiej i innych zainteresowanych podmiotów.

Po drugie, Republika Włoska podnosi naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE i zasady powagi rzeczy osądzonej. Zdaniem tego państwa członkowskiego Sąd powinien był stwierdzić nieważność nowej decyzji Komisji, ponieważ został w niej powtórzona ta sama, błędna analiza, która była podstawą pierwszej decyzji.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE i art. 1 ust. 1 lit. d) oraz art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1998/2006⁽²⁾. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że sporne środki nie zaliczają się do środków, które na podstawie tego rozporządzenia nie stanowią pomocy państwa.

Po czwarte, zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/99 i zasadą proporcjonalności, ponieważ Sąd niesłusznie pominął okoliczność, że decyzja Komisji nakazuje odzyskanie korzyści, której w rzeczywistości przedsiębiorstwo nie otrzymało.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz.U. L 379, s. 5).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-600/12)

(2013/C 63/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i D. Düsterhaus, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżące

- Stwierdzenie, że Republika Grecka, utrzymując działalność źle funkcjonującego i zapchanego składowiska odpadów (położonego w Zakintho, w regionie Kalamaki, w miejscowości Griparaiika), które nie spełnia wszystkich warunków i wymogów ustanowionych w uregulowaniach środowiskowych Unii Europejskiej, naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 13 i art. 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE ⁽¹⁾ w sprawie odpadów oraz art. 8, art. 9, art. 11 ust. 1 lit. a), art. 12 i art. 14 dyrektywy 99/31/WE ⁽²⁾ w sprawie składowania odpadów. Ponadto, odnawiając zezwolenie na funkcjonowanie składowiska bez zastosowania procedury przewidzianej w art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽³⁾ z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Republika Grecka naruszyła także zobowiązania, które ciążą na niej na podstawie tegoż artykułu;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Władze greckie tolerowały dalsze funkcjonowanie składowiska obecnie bardziej niż zapchanego i nie przyjęły niezbędnych środków w celu zapewnienia zwiększenia pojemności składowiska (lub innego rozwiązania problemu) w terminie do dnia 31 grudnia 2015 r. (upływ ważności odnowionych parametrów środowiskowych) ani też dotychczas nie zaczęło funkcjonować nowe składowisko w Zakintho.
- Władze greckie nie przyjęły wszelkich niezbędnych środków korygujących w celu rozwiązania istotnej liczby problemów, które wynikały z różnych protokołów kontroli (25 października 2011 r., 26 stycznia 2010 r., 26 października 2009 r., 11 maja 2009 r., 6 lutego 2009 r., 26 sierpnia 2008 r., 13 kwietnia 2007 r., 8 grudnia 2005 r., 7 stycznia 2005 r. i 14 grudnia 1999 r.) i przyznają, że takie składowisko nadal funkcjonuje mimo istniejących problemów.
- Władze greckie nie opracowały jeszcze i nie zatwierdziły planu zagospodarowania składowiska w Zakintho ani nie przedstawiły wniosku o odnowienie zezwolenia na funkcjonowanie składowiska odpadów, w którym to wniosku byłby zawarty plan oceny ewentualnego ryzyka.
- Z powyższego wynika, że władze greckie nie zastosowały się do zobowiązań wynikających z art. 13 i art. 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów oraz z art. 8, art. 9, art. 11 ust. 1 lit. a), art. 12 i art. 14 dyrektywy 99/31/WE w sprawie składowania odpadów.
- Ponadto władze greckie, w drodze dekretu międzyministerialnego z dnia 8 czerwca 2011 r., przedłużyły czas obowiązywania parametrów środowiskowych (które stanowią podstawę zezwolenia na funkcjonowanie) składowiska do dnia 31 grudnia 2015 r. bez przeprowadzenia odpowiedniej oceny skutków, jak jest to wymagane w art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 10 października 2012 r. w sprawie T-333/11 Nicolas Wessang przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 grudnia 2012 r. przez Greinwald GmbH

(Sprawa C-608/12 P)

(2013/C 63/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Greinwald GmbH (przedstawiciel: adwokat C. Onken)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Nicolas Wessang

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 października 2012 r. w sprawie T-333/11 w zakresie, w jakim uwzględniła on żądania skargi;
- zmianę wyroku Sądu z dnia 10 października 2012 r. w sprawie T-333/11 w ten sposób, że skarga zostaje oddalona w pełnym zakresie;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok narusza koncepcję prawną, na której oparty jest art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia [Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r.] w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (rozporządzenia nr 207/2009) ⁽¹⁾, ponieważ zakłada zwiększenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd ze względu na pojęciową zbieżność słów „foods” i „snacks”. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe pozbawione charakteru odróżniającego oraz znaki towarowe mające charakter opisowy. Zbieżność elementów oznaczeń, które nie mają charakteru odróżniającego, ani opisowego nie może więc powodować powstania, ani zwiększenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Z tego wynika, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd zakłada naruszenie funkcji znaku towarowego polegającej na wskazywaniu pochodzenia towarów. Funkcję wskazywania pochodzenia spełniają jednakże jedynie oznaczenia i ich elementy mające charakter odróżniający. Jeżeli element oznaczenia nie posiada funkcji wskazywania pochodzenia, to nie może zostać naruszony przez użycie podobnego elementu oznaczenia w młodszym znaku towarowym.